Paasdag 20 april 2025

Thema: Opstanding der levenden

Overweging
“Jullie vragen: Hoe is de opstanding der doden? Ik weet het niet.
Jullie vragen: Wanneer is de opstanding der doden? Ik weet het niet.
Jullie vragen: Komt er een opstanding der doden? Ik weet het niet.
Jullie vragen: Komt er geen opstanding der doden? Ik weet het niet.
Ik weet alléén wat jullie niet vragen: De opstanding van hen die leven.
Ik weet alléén waartoe Hij ons oproept: Tot opstanding, vandaag, nu.“

Deze prachtige tekst van Kurt Marti is tot Paastekst gekozen voor het 40 dagen boekje van de Andreasparochie. Ik herhaal de laatste zin nog een keer: Ik weet alléén dat opstanding der doden ons levenden (niet doden dus, maar levenden), oproept tot opstanding, vandaag, nu.

Met deze oproep in gedachten, vertel ik u graag over Sophie Scholl, een jonge vrouw in München, studente filosofie; in de oorlog lid van de verzetsgroep Die Weisze Rose; zij werd gesnapt bij het verspreiden van folders tegen het Naziregime. Op 22 febr. 1943, een zonnige lentedag, werd zij ter dood veroordeeld en op diezelfde dag nog geëxecuteerd in de Stadelheim gevangenis in München, onthoofd. Haar laatste woorden waren: ”Hoe kan men verwachten dat gerechtigheid het wint, als bijna niemand bereid is zich persoonlijk in te zetten voor een rechtvaardige zaak? Zo’n fijne zonnige dag en ik moet gaan, maar wat doet mijn dood ertoe, als dóór ons duizenden mensen in beweging komen en tot actie worden aangezet?”

‘Het gaat om iets groters dan mijn leven!’, zegt Sophie. Ja, er zijn in het leven hogere waarden dan het leven zelf; en er zijn altijd mensen, die hun leven dáárvoor over hebben. Hún strijd houdt het vuur van de vrijheid brandend, want dáár gaat het om: vrijheid, eer, zelfrespect, waarachtigheid.

Vijf jaar geleden werd journalist Peter R. de Vries, in koele bloede vermoord. Zijn levensdevies was: ‘Liever rechtop sterven dan op mijn knieën leven.’ Het is de gedachte van Sophie Scholl , in andere woorden. Het gaat om iets groters dan mijn leven? Deze twee mensen, van ónze tijd, helpen mij om het Paasgebeuren van 2000 jaar geleden te verstaan.

Ik roep bijna verwijtend naar God: hoe hebt U het toch aangedurfd uw schepping in handen van mensen te leggen, U ziet toch wat er gebeurt? Ik wil antwoord, ik wil licht op mijn pad. Maar God heeft maar één antwoord paraat, en dat gaf Hij toen op die eerste Paasdag, 2000 jaar geleden: op ultieme haat, op zaaien van dood en verderf, past maar één antwoord: gerechtigheid, liefde, ultieme liefde. Dat gold toen, dat geldt nu.

In de eerste lezing van vandaag staat een woord dat verschillende keren terugkomt, het woord getuigen. Petrus vertelt heel concreet hoe hij en de andere leerlingen Jezus van nabij hebben meegemaakt, over hoe Hij in het leven stond, zijn liefde en zorg voor mensen, vooral voor kleine mensen, over hoe geliefd Hij was bij hen en zij in Hem iets van God zagen, en Hem zoon van God gingen noemen. En toch, zegt Petrus, hebben ze Hem gedood en dachten zó van Hem af te zijn. Maar wij, die Hem van nabij hebben meegemaakt, wij getuigen dat Hij niet dood is maar leeft. Zo’n leven als dat van Hem, zegt hij, kan niet stuk, nooit. Hij leeft, is springlevend, je moet het gewoon willen zien. Dat is Paasgeloof, 24 karaats.

Overal leeft Hij, waar mensen proberen te leven zoals Hij; overal waar mensen zich aangesproken voelen door de verhalen over Hem, door zijn idealen. Juist vandaag op dit moment gaat de scriba van de PKN kerk , René de Reuver voor in de kerkasielviering in Kampen voor het Oezbeekse gezin Babayants. Ook 7 mensen uit onze parochie zijn er samen met de Protestantse kerk geweest op 4 April. Het is zaak om als christen kerken alert te zijn; mocht het nodig zijn om het op te nemen voor mensen die hun thuisland ontvluchten en asiel zoeken bij ons, dan is het te hopen dat wij christenen de moed hebben om niet eerst

aan onszelf te denken, maar om ons te verplaatsen in hun situatie en – in het spoor van Jezus -- vandaaruit te handelen.

Het is een persoonlijke opdracht/oproep aan ieder van ons, om -- zoals paus Franciscus -- open te staan voor dat visioen van God. En die mooie wereld, het koninkrijk van God, nu al (wat let ons!?) , in ons leven, in onze omgeving waar te maken. Ik herhaal die laatste zin nog eens, om hem te doen landen: Het is een opdracht aan ons, aan ieder van ons, om niet af te wachten dat die mooie wereld ooit eens in de toekomst, op het einde der tijden, zal komen, maar om die mooie wereld nu al, tijdens ons leven, in onze omgeving , gestalte te geven. Ja, wat let ons?!

Dat is Paasgeloof. Dat is de vreugde die wij met elkaar delen op deze paasmorgen. Hij leeft! Hij is niet stuk te krijgen. Ik wens ons toe dat ook wij als gemeenschap daarvan getuigen, het met verve beleven en uitdragen. Moge dit Pasen zalig zijn voor ons allen! Amen.